

[Jørgen Jensen]

også gerne understrege vor stilling ved afstemningen i morges. Vi undlod at stemme for den af regeringen fremsatte afværgedagsorden, men vi vil godt understrege, at vi ikke på noget tidspunkt har accepteret det udvalg, der er nedsat, ikke fordi vi ikke mener, at der er grund til at undersøge forholdene på arbejdspladserne økonomisk, ikke fordi vi ikke ønsker at ændre ledelsesforholdet på arbejdspladserne, men fordi det er sagt i augustforliget, at meningen med dette udvalg er at skabe begrundelse for et indgreb for videreførelse af indkomspolitikken og et indgreb i 1979. Det vender vi os imod, og det vil vi vende os imod, også selv om regeringen skulle gøre det til et spørgsmål om består eller ej.

Grethe Philip (RV):

Finanslovforslaget indeholder nogle meget alvorlige nøgletal. Vi kommer ifølge forslaget næste år op på et underskud på statens drifts-, anlægs- og udlånsudgifter på 11½ mia kr. og et bruttokasseunderskud på ca. 33 mia kr.

Samtidig regner regeringen med, at arbejdsløsheden fortsætter på det nuværende høje niveau på ca. 145.000 fuldtidsforsikrede ledige, hvortil der yderligere skal lægges et antal ikke forsikrede. Vismændene skønner i deres nylig afgivne rapport, at vinterledigheden vil komme helt op på ca. 200.000, og hertil må vi vel så lægge det mest alvorlige, nemlig at vi må regne med et betydeligt underskud på betalingsbalancen. Jeg ser, at hr. Bent Rold Andersen i en artikel i dag – nej, det er vist et interview – har sagt, at han anser dette underskud for så langt det alvorligste, og jeg er ganske enig med ham.

Tallene i år er som sagt igen dystre. Det er krisetal, og det gavner ikke at bortforklare dem, heller ikke med det paradoks, som hr. Erling Olsen kom med, at vi har et unormalt finanslovsforslag for at gøre det normalt for befolkningen. Det er meget sjovt, men det kan ikke skjule, at den situation, vi er i i øjeblikket, er uholdbar.

Men det skal også samtidig siges, at tallene ikke kan være kommet overraskende for nogen, specielt da ikke for de fire partier, venstre, de konservative, det radikale venstre og socialdemokratiet, der deltog i augustforliget i år.

Opsvinget i de internationale konjunkturer lader åbenbart vente på sig. I bedste fald kommer de i slutningen af 1978. Selv en beskeden opgang ville ellers give en stor forbedring af den danske økonomi. I den nylig afgivne rapport fra det økonomiske råds formandskab angives, at blot 1 pct. stigning i den økonomiske vækst i OECD-landene fastholdt gennem en 4-årig periode vil give Danmark en beskæftigelsesstigning på 50.000 mand og en forbedring af betalingsbalancen på 2½ mia kr. ved udløbet af perioden.

Vanskelighederne øges yderligere ved den internationale valutauro, der særlig står i forbindelse med kursen på D-mark i forhold til andre valutaer, navnlig til dollars. Dette har medvirket til at genopvække diskussionen om en større dansk devaluering. Der har været nævnt størrelsesordenen 10 pct. og opefter.

I det radikale venstre tager vi skarpt afstand fra disse tanker om en stor ensidig devaluering. Vi finder, at det er farlige skrivebordsfantasier, der, hvis de blev realiseret, ville føre os yderligere ud i uføret. Ganske vist er en kraftig devaluering i første omgang et probat middel til at fremtvinge en real-lønsnedgang, men vi fæster ikke lid til, at man ville kunne undgå en hurtigt efterfølgende løn- og prisstigning, der ikke alene hurtigt ville sætte hele fordelen over styr, men desuden ville efterlade Danmark i en endnu vanskeligere situation end før devalueringen, i kraft af at man så havde fået et højere omkostningsniveau.

Nationalbankdirektør Svend Andersen har i en artikel i Provisbankens Temablad november-december 1977 på fortrinlig måde peget på de store ulemper ved en sådan kraftig devaluering. Vi deler ganske hans synspunkter. Derimod vil jeg da gerne have sagt, at jeg ikke som åbenbart hr. Svend Andersen (Rosk. a.) kategorisk vil tage afstand fra en hvilken som helst form for devaluering. Der kan blive tale om en mindre justering af den danske krone, hvis andre valutaer devaluerer, altså for at forhindre en revaluering. Det, jeg tager afstand fra, er den store ensidige danske devaluering.

Hvilke midler har vi så til at modvirke den krise, der samtidig omfatter stor arbejdsløshed, stort valutaunderskud og stigende priser? Det bedste middel er stadig væk en indkomspolitik, der holder omkostningsnive-